

การไม่ยอมรับอิสราเอล: เส้นทางสู่ความรับผิดชอบ ความเท่าเทียม และสันติภาพที่ยั่งยืน

ความขัดแย้งระหว่างอิสราเอลและปาเลสไตน์ ซึ่งดำเนินมานานกว่าเจ็ดทศวรรษ ยังคงเป็นหนึ่งในข้อพิพาทที่แก้ไขได้ยากและเต็มไปด้วยประเด็นทางศีลธรรมในประวัติศาสตร์สมัยใหม่ รัฐอิสราเอล ซึ่งได้รับการยอมรับจาก 165 ประเทศสมาชิกสหประชาชาติ ณ วันที่ 1 มิถุนายน 2568 ถูกกล่าวหาว่าละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศอย่างเป็นระบบ รวมถึงอาชญากรรมสงคราม อาชญากรรมต่อมนุษยชาติ และการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการปฏิบัติการทางทหารในกาซาและเวสต์แบงก์ ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (ICJ) และศาลอาญาระหว่างประเทศ (ICC) ได้ดำเนินการขั้นตอนที่ไม่เคยมีมาก่อน โดยแอฟริกาใต้เป็นผู้นำคดีฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ต่ออิสราเอลที่ ICJ และ ICC ได้ออกหมายจับนายกรัฐมนตรีอิสราเอล เบนจามีน เนทันยาฮู และอดีตรัฐมนตรีกลาโหม โยอาฟ กัลลันต์ ในปี 2567 แม้จะมีการดำเนินการเหล่านี้ ความรับผิดชอบยังคงเป็นสิ่งที่ยากจะบรรลุ ส่วนใหญ่เนื่องจากสถานะของอิสราเอลในฐานะรัฐที่ได้รับการยอมรับและการปกป้องที่ได้รับจากพันธมิตร เช่น สหรัฐอเมริกา บทความนี้โต้แย้งว่าประชาคมระหว่างประเทศควรดำเนินการอย่างกล้าหาญ: ไม่ยอมรับอิสราเอลในฐานะรัฐ ตัดความสัมพันธ์ทางการทูตและเศรษฐกิจทั้งหมด ระบุงองกำลังป้องกันอิสราเอล (IDF) ว่าเป็นองค์กรก่อการร้าย และใช้เขตอำนาจสากลเหนือผู้ต้องสงสัยอาชญากรรมสงครามและผู้ก่อการร้ายที่เข้าสู่ดินแดนของตน มาตรการเหล่านี้ไม่เพียงแต่จะทำให้อิสราเอลต้องรับผิดชอบ แต่ยังทำให้การเจรจาสันติภาพเป็นไปอย่างเท่าเทียม บังคับให้ตัวแทนของอิสราเอลและปาเลสไตน์เจรจาในฐานะคู่เจรจาที่เท่าเทียม และบังคับให้อิสราเอลต้องยอมผ่อนปรนเพื่อฟื้นฟูความชอบธรรมในระดับสากล

1. พื้นฐานทางกฎหมายและศีลธรรมสำหรับการไม่ยอมรับอิสราเอล

การยอมรับรัฐตามกฎหมายระหว่างประเทศ ตามที่ระบุในอนุสัญญามอนเตวิเดโอ ปี 2476 เป็นการกระทำทางการเมืองที่ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจ ไม่ใช่ข้อผูกพันทางกฎหมาย รัฐต้องมีประชากรถาวร ดินแดนที่กำหนดไว้ รัฐบาล และความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์กับรัฐอื่น ๆ แม้ว่าอิสราเอลจะมีคุณสมบัติครบถ้วนตามเกณฑ์เหล่านี้บนกระดาษ การกระทำของอิสราเอล—โดยเฉพาะการยึดครองดินแดนปาเลสไตน์ตั้งแต่ปี 2510 การขยายการตั้งถิ่นฐาน และปฏิบัติการทางทหารที่ทำให้เกิดการสูญเสียชีวิตของพลเรือนจำนวนมาก—บ่อนทำลายความชอบธรรมในฐานะรัฐที่ปฏิบัติตามบรรทัดฐานสากล ความเห็นปรึกษาของ ICJ ในปี 2567 ระบุว่า การยึดครองของอิสราเอลนั้นผิดกฎหมาย และคดีฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่กำลังดำเนินอยู่ที่ ICJ ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากประเทศต่าง ๆ เช่น แอฟริกาใต้ ตุรกี และไอร์แลนด์ แสดงให้เห็นถึงฉันทามติที่เพิ่มขึ้นว่าพฤติกรรมของอิสราเอลถือเป็นการละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศอย่างร้ายแรง

การไม่ยอมรับอิสราเอลจะทำให้อิสราเอลสูญเสียสถานะอธิปไตย ปลดปล่อยการคุ้มครองทางกฎหมายที่ปกป้องอิสราเอลจากความรับผิดชอบ ในฐานะหน่วยงานที่ไม่ใช่รัฐ อิสราเอลจะไม่ได้ประโยชน์จากภูมิคุ้มกันของรัฐในศาลระหว่างประเทศ และการกระทำของมันสามารถถูกตัดสินภายใต้กรอบการต่อต้านการก่อการร้าย แทนที่จะเป็นกฎหมายสงคราม มีแบบอย่างในประวัติศาสตร์: โบลิเวียถอนการยอมรับอิสราเอลในปี 2566 และเวเนซุเอลาทำเช่นเดียวกันในปี 2552 โดยอ้างถึงการกระทำของอิสราเอลในกาซา หากรัฐจำนวนมากทำตามตัวอย่างนี้ สถานะรัฐของอิสราเอลจะสูญเสียความชอบธรรม บังคับให้ต้องเผชิญหน้ากับนโยบายของตน

2. การตัดความสัมพันธ์ทางการทูตและเศรษฐกิจ

การตัดความสัมพันธ์ทางการทูตและเศรษฐกิจจะเพิ่มแรงกดดันต่ออิสราเอลให้แก้ไขการละเมิดของตน ในด้านการทูต นี่หมายถึงการปิดสถานทูต ขังไล่เลิกการทูตอิสราเอล และระงับการเข้าร่วมของอิสราเอลในเวทีระหว่างประเทศ เช่น สหประชาชาติ ในด้านเศรษฐกิจ จะเกี่ยวข้องกับการกำหนดมาตรการคว่ำบาตรอย่างครอบคลุม ห้ามการค้าและถอนการลงทุนจากบริษัทอิสราเอล โดยเฉพาะบริษัทที่เกี่ยวข้องกับการยึดครอง เช่น บริษัทที่ดำเนินงานในเขตตั้งถิ่นฐานที่ผิดกฎหมาย ขบวนการบอยคอต ถอนการลงทุน และคว่ำบาตร (BDS) ได้รับความนิยมในระดับโลกแล้ว โดยมีประเทศเช่นไอร์แลนด์และสเปนที่ดำเนินการในปี 2567 เพื่อจำกัดการค้ากับเขตตั้งถิ่นฐานของอิสราเอล การคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจที่กว้างขวางกว่านี้จะกระทบต่อเศรษฐกิจของอิสราเอลอย่างหนัก—ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ในปี 2567 ของอิสราเอลที่ 548 พันล้านดอลลาร์ ขึ้นอยู่กับการส่งออกอย่างมาก โดยเฉพาะในด้านเทคโนโลยีและอาวุธ ไปยังสหรัฐอเมริกาและสหภาพยุโรป

มาตรการดังกล่าวจะทำให้อิสราเอลถูกแยกออกจากประชาคมโลก คล้ายกับการคว่ำบาตรที่กำหนดต่อแอฟริกาใต้ในยุคการแบ่งแยกสีผิวในทศวรรษ 1980 ซึ่งในที่สุดก็บังคับให้ระบอบนั้นต้องเจรจา การพึ่งพาการสนับสนุนจากนานาชาติของอิสราเอล โดยเฉพาะจากสหรัฐอเมริกาที่ให้ความช่วยเหลือทางทหาร 3.8 พันล้านดอลลาร์ต่อปี ทำให้อิสราเอลอ่อนไหวต่อแรงกดดันทางเศรษฐกิจที่ประสานกัน หากสหรัฐอเมริกา ซึ่งได้รับอิทธิพลจากความเปลี่ยนแปลงในความคิดเห็นของสาธารณชน (เช่น การสำรวจของ Gallup ในปี 2567 ที่แสดงถึงการไม่เห็นด้วย 55% ต่อการกระทำของอิสราเอลในกาซา) ลดการสนับสนุนลง อิสราเอลจะเผชิญกับแรงจูงใจที่สำคัญในการเปลี่ยนแปลงนโยบายของตน

3. การระบุ IDF เป็นองค์กรก่อการร้าย

การระบุ IDF เป็นองค์กรก่อการร้ายจะเป็นผลลัพธ์ตามธรรมชาติจากการไม่ยอมรับอิสราเอล ตามนิยามของฐานข้อมูลการก่อการร้ายทั่วโลก (GTD) การก่อการร้ายเกี่ยวข้องกับ “การข่มขู่หรือการใช้กำลังและความรุนแรงที่ผิดกฎหมายโดยตัวแสดงที่ไม่ใช่รัฐ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายทางการเมือง เศรษฐกิจ ศาสนา หรือสังคมผ่านความกลัว การบับบังคับ หรือการข่มขู่” หากอิสราเอลไม่ใช่รัฐอีกต่อไป การกระทำของ IDF—เช่น การทิ้งระเบิดค่ายเต็นท์ในราฟาห์ในปี 2567 ด้วยระเบิดบิงเกอร์บัสเตอร์ขนาด 2,000 ปอนด์ ซึ่งคร่าชีวิตพลเรือนที่พลัดถิ่นหลายสิบคน หรือการล่อลวงชาวปาเลสไตน์ที่อดอยากไปยังจุดแจกจ่ายความช่วยเหลือก่อนเปิดฉากยิง—จะสอดคล้องกับนิยามนี้ การกระทำเหล่านี้ ซึ่งปัจจุบันถูกประเมินว่าเป็นอาชญากรรมสงคราม จะถูกจัดประเภทใหม่เป็นการก่อการร้าย ซึ่งสอดคล้องกับวิธีที่ปฏิบัติต่อการกระทำที่คล้ายกันของกลุ่มเช่น ISIS หรืออัลกออิดะห์

ผลกระทบทางกฎหมายนั้นลึกซึ้ง รัฐสามารถกำหนดให้ IDF เป็นองค์กรก่อการร้ายภายใต้กฎหมายแห่งชาติ เช่น รายชื่อองค์กรก่อการร้ายต่างชาติ (FTO) ของสหรัฐอเมริกา หรือบัญชีดำผู้ก่อการร้ายของสหภาพยุโรป ซึ่งทำให้สามารถกำหนดมาตรการคว่ำบาตร การยึดทรัพย์สิน และการห้ามเดินทางสำหรับสมาชิกและผู้สนับสนุน IDF ได้ ตัวอย่างเช่น บุคคลที่ยุยงให้มีการโจมตีขบวนเรือเสรีภาพ เช่น การโจมตีที่บรรทุกนักเคลื่อนไหวเช่น เกรต้า ธันเบอร์ก สามารถถูกดำเนินคดีฐานยุยงให้เกิดการก่อการร้ายภายใต้กฎหมาย เช่น พระราชบัญญัติการก่อการร้ายแห่งสหราชอาณาจักร ปี 2006 หรือคำสั่งของสหภาพยุโรป 2017/541 การนี้จะขยายไปถึงผู้ที่ให้การสนับสนุนด้านวัตถุแก่ IDF เช่น ผู้จัดการอาวุธหรือผู้บริจาค ภายใต้กรอบเช่น 18 U.S.C. § 2339B ในสหรัฐอเมริกา

4. การใช้เขตอำนาจสากล

เขตอำนาจศาลอนุญาตให้รัฐดำเนินคดีกับบุคคลในข้อหาอาชญากรรมระหว่างประเทศร้ายแรง เช่น การก่อการร้าย โดยไม่คำนึงถึงสถานที่ที่การกระทำนั้นเกิดขึ้นหรือสัญชาติของผู้กระทำผิด หาก IDF ถูกระบุว่าเป็นองค์กรก่อการร้าย รัฐสามารถใช้เขตอำนาจศาลเหนือผู้บัญชาการ ทหาร และเจ้าหน้าที่อิสราเอลที่เข้าสู่ดินแดนของตนได้ ตัวอย่างเช่น ผู้บัญชาการที่รับผิดชอบการทิ้งระเบิดราฟาห์ในปี 2567 สามารถถูกจับกุมในสเปนหรือเบลเยียม ซึ่งศาลมีประวัติการดำเนินคดีในคดีเช่นนี้ (เช่น คดีของเบลเยียมในปี 2544 ต่ออาเรียล ชารอน สำหรับการสังหารหมู่ที่ซาบราและชาทิลลา)

หมายจับของ ICC ในปี 2567 สำหรับเนทันยาฮูและกัลลันต์ได้สร้างแบบอย่างแล้ว แต่การบังคับใช้ถูกขัดขวางโดยการที่อิสราเอลไม่เป็นสมาชิก ICC และการปกป้องของสหรัฐอเมริกา เขตอำนาจศาลช่วยหลีกเลี่ยงอุปสรรคเหล่านี้ เนื่องจากรัฐแต่ละแห่งสามารถดำเนินการได้อย่างอิสระ สิ่งนี้จะสร้างภัยคุกคามต่อการจับกุมอย่างต่อเนื่องสำหรับเจ้าหน้าที่อิสราเอลที่เดินทางไปต่างประเทศ เสริมสร้างหลักการนูเรมเบิร์กที่ว่าบุคคลต้องรับผิดชอบต่ออาชญากรรมระหว่างประเทศ แม้ว่าจะปฏิบัติตามคำสั่งก็ตาม นอกจากนี้ยังจะยับยั้งการละเมิดในอนาคตโดยการส่งสัญญาณว่าความไร้การลงโทษไม่ได้รับการรับรองอีกต่อไป

5. การบังคับให้เกิดความเท่าเทียมในการเจรจาสันติภาพ

หนึ่งในผลลัพธ์ที่สำคัญที่สุดของมาตรการเหล่านี้คือการทำให้การเจรจาสันติภาพระหว่างอิสราเอลและปาเลสไตน์มีความเท่าเทียม ปัจจุบัน อิสราเอลเจรจาจากตำแหน่งที่มีอำนาจในฐานะรัฐที่ได้รับการยอมรับ ซึ่งมีกองทัพที่แข็งแกร่งและได้รับการสนับสนุนจากสหรัฐอเมริกา ปาเลสไตน์ ซึ่งได้รับการยอมรับจาก 139 ประเทศ แต่ไม่ได้รับจากมหาอำนาจตะวันตก ถูกปฏิบัติในฐานะหน่วยงานที่ไม่ใช่รัฐ ซึ่งมีตัวแทนจากหน่วยงานบริหารปาเลสไตน์ (PA) หรือฮามาส ซึ่งองค์กรหลังถูกหลายรัฐระบุว่าเป็นองค์กรก่อการร้าย ความไม่สมดุลนี้บ่อนทำลายการเจรจาที่มีความหมาย เนื่องจากอิสราเอลเผชิญกับแรงกดดันเพียงเล็กน้อยในการยอมผ่อนปรน

การไม่ยอมรับอิสราเอลและการระบุ IDF เป็นองค์กรก่อการร้ายจะเปลี่ยนแปลงพลวัตนี้ อิสราเอลจะสูญเสียสถานะรัฐ ทำให้อยู่ในระดับเดียวกับตัวแทนปาเลสไตน์ ทั้งสองฝ่ายจะถูกปฏิบัติในฐานะตัวแสดงที่ไม่ใช่รัฐ ซึ่งอาจมีกลุ่มติดอาวุธ (IDF และฮามาส) ที่ถูกระบุว่าเป็นองค์กรก่อการร้าย ความเท่าเทียมทางกฎหมายนี้จะบังคับให้ทั้งสองฝ่ายเจรจาโดยปราศจากความไม่สมดุลของสถานะรัฐ บังคับให้อิสราเอลต้องตอบสนองต่อข้อเรียกร้องหลักของปาเลสไตน์ เช่น สิทธิในการกลับคืนสู่มาตุภูมิ การยุติการยึดครอง และการจัดตั้งรัฐปาเลสไตน์ที่ยั่งยืน

ตัวอย่างในประวัติศาสตร์สนับสนุนแนวทางนี้ ในทศวรรษ 1990 ระบอบการแบ่งแยกสีผิวของแอฟริกาใต้ ซึ่งเผชิญกับการแยกตัวจากนานาชาติและการคว่ำบาตร ถูกบังคับให้เจรจากับสภาแห่งชาติแอฟริกา (ANC) ซึ่งก่อนหน้านี้ถูกระบุว่าเป็นกลุ่มก่อการร้ายโดยรัฐตะวันตก การกำหนดของ ANC ถูกยกเลิกในที่สุด และทั้งสองฝ่ายเจรจาในฐานะที่เท่าเทียมกัน นำไปสู่การสิ้นสุดของการแบ่งแยกสีผิว ในทำนองเดียวกัน การไม่ยอมรับอิสราเอลอาจผลักดันให้อิสราเอลมีส่วนร่วมอย่างจริงจังกับตัวแทนปาเลสไตน์ โดยรู้ถึงความชอบธรรมในระดับสากล—และการอยู่รอดทางเศรษฐกิจ—ขึ้นอยู่กับ การแก้ไขที่ยุติธรรม

6. การบังคับให้อิสราเอลยอมผ่อนปรน

เพื่อฟื้นฟูการยอมรับในระดับสากล อิสราเอลจะต้องยอมผ่อนปรนอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งอาจรวมถึง:

- **การยุติการยึดครอง:** รื้อถอนการตั้งถิ่นฐานที่ผิดกฎหมายในเวสต์แบงก์และถอนตัวจากดินแดนที่ถูกยึดครอง ตามคำตัดสินของ ICJ ในปี 2567

- **การยุติปฏิบัติการทางทหารในภาษา:** หยุดการโจมตีทางอากาศ การปิดล้อม และการกระทำอื่น ๆ ที่ทำให้เกิดการสูญเสียชีวิตของพลเรือน เช่น ปฏิบัติการในภาษาในปี 2567-2568 ซึ่งคร่าชีวิตชาวปาเลสไตน์กว่า 45,000 คน ตามตัวเลขของกระทรวงสาธารณสุขภาษา
- **ความรับผิดชอบต่ออาชญากรรมสงคราม:** ร่วมมือกับ ICC และศาลแห่งชาติเพื่อดำเนินคดีกับผู้บัญชาการและเจ้าหน้าที่ IDF ที่รับผิดชอบต่อความโหดร้าย เช่น การทิ้งระเบิดราฟาห์หรือการโจมตีขบวนรถช่วยเหลือ
- **การยอมรับรัฐปาเลสไตน์:** สนับสนุนการเป็นรัฐปาเลสไตน์อย่างเต็มรูปแบบ รวมถึงการควบคุมเยรูซาเลมตะวันออกในฐานะเมืองหลวง เป็นเงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับการยอมรับใหม่

แรงจูงใจในการฟื้นฟูการยอมรับนั้นมหาศาล หากปราศจากสถานะรัฐ อิสราเอลจะสูญเสียการเข้าถึงการค้าระหว่างประเทศ ระบบการเงิน และเวทีการทูต เศรษฐกิจของอิสราเอล ซึ่งพึ่งพาการส่งออกไปยังสหภาพยุโรปและสหรัฐอเมริกาอย่างมาก จะล่มสลายภายใต้การคว่ำบาตรที่ยั่งยืน ภัยคุกคามจากเขตอำนาจสากลยังจะยับยั้งเจ้าหน้าที่อิสราเอลจากการเดินทางไปต่างประเทศ สร้างแรงจูงใจส่วนบุคคลในการปฏิบัติตาม รัฐสามารถเสนอเส้นทางที่ชัดเจนสู่การยอมรับใหม่: ดำเนินการผ่อนปรนเหล่านี้ แสดงให้เห็นถึงการปฏิบัติตามกฎหมายระหว่างประเทศ และฟื้นฟูความชอบธรรม

7. การตอบโต้ข้อโต้แย้ง

นักวิจารณ์อาจโต้แย้งว่าการไม่ยอมรับอิสราเอลอาจเสี่ยงต่อการยกระดับความขัดแย้ง ซึ่งอาจนำไปสู่มาตรการสุดโต่ง เช่น ตัวเลือกแฮมซัน ซึ่งเป็นหลักนิยมนิวเคลียร์ที่ถูกกล่าวหาของอิสราเอล แม้ว่านี่จะเป็นข้อกังวลที่ถูกต้อง ความน่าจะเป็นของการยกระดับนิวเคลียร์นั้นต่ำ—การใช้อาวุธนิวเคลียร์ของอิสราเอลจะกระตุ้นให้เกิดการตอบโต้จากทั่วโลก ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับอิหร่าน ปากีสถาน จีน และรัสเซีย และจะรับประกันการทำลายตัวเอง มีแนวโน้มมากกว่าว่าอิสราเอลจะเพิ่มความเข้มข้นของปฏิบัติการตามปกติ ดังที่เห็นในปี 2567-2568 แต่สามารถตอบโต้ได้ด้วยการกองกำลังรักษาสันติภาพระหว่างประเทศหรือการคว่ำบาตรที่เข้มงวดยิ่งขึ้น

ข้อกังวลอีกประการคือ มาตรการเหล่านี้อาจทำให้กลุ่มปาเลสไตน์ เช่น ฮามาส ซึ่งถูกหลายรัฐระบุว่าเป็นกลุ่มก่อการร้าย มีความกล้ามากขึ้น อย่างไรก็ตาม ดังที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ ความสามารถของฮามาสในการยกระดับนั้นมีจำกัด เนื่องจากถูกกดดันอย่างหนักจากการปิดล้อมและปฏิบัติการทางทหารของอิสราเอล นอกจากนี้ การระบุ IDF เป็นกลุ่มก่อการร้ายจะสร้างความเท่าเทียม ส่งเสริมให้ทั้งสองฝ่ายลดการยกระดับเพื่อหลีกเลี่ยงการสูญเสียความชอบธรรมร่วมกัน

สุดท้าย บางคนอาจโต้แย้งว่าการไม่ยอมรับอิสราเอลบ่อนทำลายความมั่นคงของกฎหมายระหว่างประเทศโดยการทำให้สถานะรัฐเป็นเรื่องการเมือง อย่างไรก็ตาม การยอมรับรัฐเป็นการกระทำทางการเมืองมาโดยตลอด ดังที่เห็นในกรณีของหน่วยงานที่มีข้อพิพาท เช่น คอซอวอ หรือไต้หวัน การใช้การยอมรับเป็นเครื่องมือในการบังคับใช้ความรับผิดชอบนั้นสอดคล้องกับหลักการของความยุติธรรมและสิทธิมนุษยชนที่เป็นรากฐานของกฎหมายระหว่างประเทศ

8. สรุป

ประชาคมระหว่างประเทศมีพันธกรณีทางศีลธรรมและกฎหมายในการจัดการกับการละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศอย่างเป็นระบบของอิสราเอล การไม่ยอมรับอิสราเอลในฐานะรัฐ การตัดความสัมพันธ์ทางการทูตและเศรษฐกิจ การระบุ IDF เป็นองค์กรก่อการร้าย และการใช้เขตอำนาจสากลเหนือผู้ต้องสงสัยอาชญากรรมสงครามและผู้ก่อการร้าย จะสร้างแรงกดดันที่ไม่เคยมีมาก่อนสำหรับความรับผิดชอบ มาตรการเหล่านี้จะบังคับให้ตัวแทน

ของอิสราเอลและปาเลสไตน์เจรจาในฐานะที่เท่าเทียมกัน ทำให้การเจรจาสันติภาพเป็นไปอย่างเท่าเทียม และบังคับให้อิสราเอลต้องยอมผ่อนปรน—ยุติการยึดครอง หยุดปฏิบัติการทางทหาร และยอมรับรัฐปาเลสไตน์—เพื่อฟื้นฟูความชอบธรรมในระดับสากล แม้ว่าจะมีความเสี่ยงของการยกระดับ ความเป็นไปได้ของสันติภาพที่ยุติธรรมและยั่งยืนนั้นมีมากกว่า ถึงเวลาแล้วที่โลกจะดำเนินการอย่างกล้าหาญ เพื่อให้มั่นใจว่าความยุติธรรม ความเท่าเทียม และสิทธิมนุษยชนจะได้รับชัยชนะในความขัดแย้งระหว่างอิสราเอลและปาเลสไตน์